

Gyvenimas iš mirusiųjų

***„Pirmiausia jums perdaviau tai, ką ir aš gavau:
kad Kristus mirė už mūsų nuodėmes pagal
Raštus; kad buvo palaidotas ir trečią dieną
prisikėlė pagal Raštus.“
1 Korintiečiams 15:3,4***

Biblija nuo pradžios iki pabaigos skelbia doktriną, kurios niekur kitur nerastumėte: kad mirusiųjų ateitis bus susijusi su prisikėlimu. Visi Dievo įkvėpti rašytojai išreiškė savo pasitikėjimą Atpirkėju. Jie taip pat pareiškė, kad „ryte“, kai Dievas pašauks žmoniją iš kapų, jie prisikels, o nedorėliai nebevaldys žemės. Psalmistas mums sako: „Jie guli kapuose kaip avys; mirtis juos suės; o ryte teisieji viešpataus virš jų“ (Psalmių 49:14). „Ryte“ teisieji viešpataus, bet taip pat visi bus išlaisvinti iš kapo galios. Pranašai taip pat mokė apie mirusiųjų prisikėlimą, o Naujojo Testamento autoriai visą savo viltį dėl ateities gyvenimo ir palaiminimų grindė juo. Apaštalas Paulius rašė: „Jei mirusieji neprisikels, tai ir Kristus neprisikėlė. O jei Kristus neprisikėlė, tuščia jūsų tikėjimas, jūs dar esate savo nuodėmėse. Tada ir tie, kurie užmigo Kristuje, yra pražuvę.“ 1 Korintiečiams 15:16–18

Mūsų Viešpaties prisikėlimas

Paulius kalbėjo apie Dievo galią, susijusią su Jėzaus prisikėlimu iš mirusiųjų: „Kokia yra jo galios didybė mums, tikintiesiems, pagal jo galingos jėgos veikimą, kurį jis parodė Kristuje, kai jį prikėlė iš mirusiųjų ir pasodino savo dešinėje danguje.“ (Efeziečiams 1:19,20). Jėzus pats savo mokiniams pranašavo savo

mirtį ir vėlesnį prisikėlimą, sakydamas, kad „jis turi eiti į Jeruzalę ir daug kentėti iš vyresniųjų, vyriausiųjų kunigų ir raštininkų, būti nužudytas ir trečią dieną prisikelti.“ Mato 16:21

Jėzaus Kristaus prisikėlimas buvo daugiau nei pabudimas iš mirties miego. Tai buvo jo išaukštinimas į aukščiausią visos visatos gyvenimo lygį – dieviškąjį. Jėzaus prisikėlimo padėtis apibūdinta taip: „Jis yra aukščiau už visus kunigaikštystes, valdžias, jėgas, viešpatystes ir kiekvieną vardą, kuris yra vadinamas ne tik šiame pasaulyje, bet ir būsimajame. Ir [Dievas] viską padėjo po jo kojų ir jį paskyrė bažnyčios, kuri yra jo kūnas, galva, visko, kas viską užpildo, pilnatvė.“ „Jis yra Kūno, Bažnyčios, Galva, kuris yra Pradžia, Pirmagimis iš mirusiųjų, kad visame kame turėtų pirmumą.“ Efeziečiams 1:21–23; Kolosiečiams 1:18

Nors mes negalime suvokti galios, susijusios su tokiu galingu veiksmu, kaip šis, mes galime ir turėtume džiaugtis daugybe Biblijos užtikrinimų, kad ta pati galia, kuri prikėlė Jėzų iš mirusiųjų, yra pažadėta padėti mums kiekvieną kartą, kai to reikia. Ši Dievo galia mums suteikiama proporcingai mūsų ištikimybei, aukojant savo gyvenimus kaip bendrai aukojantys su Jėzumi. Būtent į šią svarbią mintį Paulius nurodo, sakydamas: „Iš tiesų, aš viską laikau nuostoliu dėl Kristaus Jėzaus, mano Viešpaties, pažinimo pranašumo: dėl kurio aš viską praradau ir laikau tai šiukšlėmis, kad laimėčiau Kristų.“ (Filipiečiams 3:8). Tada jis priduria: „Kad pažinčiau Jį [Jėzų] ir Jo prisikėlimo jėgą, ir bendrystę su Jo kančiomis, tapdamas panašus į Jo mirtį; jei kaip nors galėčiau pasiekti mirusiųjų prisikėlimą.“ Filipiečiams 3:10,11

Galinga Dievo jėga suteikia mums reikalingos stiprybės paaukoti savo gyvybes, jei kasdien

atsiduodame Jam kaip gyvos aukos (Romiečiams 12:1). Viešpats nenaudoja savo galios, kad priverstų savo tautą vykdyti Jo valią. Jei jie parodo pasiryžimą aukotis, Jis suteikia galimybę ir reikalingą stiprybę ištverti išmėginimus, kuriuos gali sukelti Jo priėmimo gryninimo darbas. Apaštalas Petras išreiškė teisingą minties seką šiuo klausimu. Jis rašė: „Todėl nusižeminkite po galinga Dievo ranka, kad Jis jus paaukštintų tinkamu laiku; visą savo rūpestį atiduokite Jam, nes Jis rūpinasi jumis.“ 1 Petro 5:6,7

Paulius

Paulius pateikia išsamų pamokslą apie prisikėlimą savo laiške broliams Korinte (1 Korintiečiams 15:12–28). Pirma, jis įrodo, kad tikėjimas prisikėlimu yra krikščioniškosios doktrinos dalis, be kurios visa krikščioniškojo tikėjimo struktūra būtų bevertė. (1 Korintiečiams 15:12–19). Antra, įrodęs doktriną, jis parodo, kad mūsų Viešpaties prisikėlimas yra Dievo garantija prisikėlimo visai žmonijai, už kurią Kristus mirė. (1 Korintiečiams 15:20). Jis toliau įrodo šį faktą ir jo pagrįstumą, sakydamas: „Kadangi per žmogų atėjo mirtis, per žmogų atėjo ir mirusiųjų prisikėlimas.“ (1 Korintiečiams 15:21). Per žmogų Adomą mirtis atėjo visai žmonių šeimai, taigi per žmogų Kristų Jėzų prisikėlimo palaima tampa prieinama visiems.

Svarbu pažymėti, kad nors visiems žmonėms suteikiamas visiškas prisikėlimas iki tobulumo, tai nereiškia, kad visi gaus amžinojo gyvenimo palaiminimą, kuris bus siūlomas Kristaus tiesos ir teisumo karalystės valdymo metu. Amžinasis gyvenimas skirtas tik tiems, kurie sėkmingai išlaiko išbandymų ir bandymų laikotarpį, įrodydami savo vertumą pagal karalystės teisumo sąlygas. Visi, kurie įdės savo tikėjimą ir pasitikėjimą Kristumi ir kurie

išsiugdys tokį pat širdies charakterį kaip jo, bus „prikelti“. Jie gaus amžinąjį žmogiškąjį gyvenimą. Būtent tai reiškia apaštalo žodžiai: „Kaip Adome visi miršta, taip ir Kristuje visi bus prikelti“ (1 Korintiečiams 15:22). Visi, kurie sėkmingai išlaikys charakterio ir paklusnumo dieviškam įstatymui išbandymus po savo prisikėlimo iš mirties, gaus visą šio pažado pilnatvę.

Tai, kas pranoksta

Kaip minėta anksčiau, Paulius rašė, kad jis laikė „viską nuostoliu“, kad galėtų pažinti Jėzaus prisikėlimo galią. Jis neabejotinai turėjo omenyje Dangiškojo Tėvo galią, kuri yra prieinama jo tautai, kai jie aukoja savo gyvenimus kartu su Jėzumi, ir tolesnį Dievo tos galios panaudojimą bažnyčios labui „pirmojo prisikėlimo“ metu. Apreiškimo 20:6

Visos dabartinės sveikatos, patogumų, prestižo ar žemiškų džiaugsmų pranašumai bus niekas, palyginti su dvasine šlove. Mes, kaip ir Paulius, turėtume laikyti viską kitą mažai vertinga, mąstydami apie tai, kas buvo pažadėta visiems, kurie buvo pašaukti į tokį aukštą garbę. Tačiau tokia garbė gali būti mūsų tik tada, jei dabar bendraujame Kristaus kančiose. Kaip sakė apaštalas: „Tai, kas man buvo pelnas, aš laikiau nuostoliu dėl Kristaus.“ (Filipiečiams 3:7). Jei būsime ištikimi, patirsime galingą Dievo jėgą, kuri mus prikels iš mirusiųjų pirmojoje prisikėlimo dieną ir išaukštins mus į savo dešinę kartu su Kristumi. (Apreiškimo 3:21). Taigi, ištikimosios bažnyčios ateities paveldėjimas bus šlovės paveldėjimas, „šlovė, kuri pranoksta“. 2 Korintiečiams 3:10

Lengvas vargas

Rašydamas apie šią temą, Paulius mums sako: „Mūsų lengvas vargas, kuris yra tik akimirksnis, mums duoda daug didesnę ir amžiną šlovės svorį; nes mes nežiūrime į tai, kas matoma, bet į tai, kas nematoma; nes tai, kas matoma, yra laikina, o tai, kas nematoma, yra amžina.“ (2 Korintiečiams 4:17, 18). Čia apaštalas mums rodo, kad tik tie, kurie visiškai atsidavė Dievui, supras ir įvertins šį dangiškąjį pašaukimą Kristuje Jėzuje. Kalbėdamas apie tai, ką Jėzus mums suteikia, Paulius toliau teigė: „Kurį Dievas paskyrė auka per tikėjimą jo krauju, kad parodytų savo teisumą dėl praeities nuodėmių atleidimo, per Dievo kantrybę; kad parodytų, sakau, šiuo metu savo teisumą: kad jis būtų teisus ir teisintų tą, kuris tiki Jėzumi.“ Romiečiams 3:25,26

Apaštalas Paulius mums rodo, kad dėl prisikėlimo reikės laikytis tam tikros tvarkos. Pasakęs, kad „visiems“ bus suteikta galimybė „būti atgaivintiems“, jis teigia: „Bet kiekvienas savo eilės tvarka: Kristus – pirmieji vaisiai.“ (1 Korintiečiams 15:23). Pirmųjų vaisių klasė, ištikimi Kristaus simbolinio kūno nariai, bus pirmieji pagal tvarką ir rangą. (1 Korintiečiams 12:12,27). Jei jie bus ištikimi, susiję su Kristumi aukodamiesi per šį gyvenimą, jie bus „pirmųjų vaisių“ klasės dalis. „Argi nežinote, kad visi, kurie esame pakrikštyti į Jėzų Kristų, esame pakrikštyti į jo mirtį? Todėl mes esame palaidoti su juo krikštu į mirtį, kad, kaip Kristus buvo prikeltas iš mirusiųjų Tėvo šlove, taip ir mes gyventume nauju gyvenimu. Nes jei esame sujungti su juo jo mirties panašumu, taip pat būsime ir jo prisikėlimo panašumu.“ Romiečiams 6:3-5

Kvietimas tapti pirmųjų vaisių klase prasidėjo prieš šimtmečius, kai mūsų Viešpats Jėzus – Bažnyčios galva – prisikėlė iš mirusiųjų. Iš tiesų, jis buvo

„pirmasis“ ir aukščiausiasis tarp pirmųjų vaisių. Nuo tada „mažoji tikinčiųjų kaimenė“ tikėjimu dalijasi Atpirkėjo auka. Šie žmonės buvo pašvęsti arba atsidavę Viešpačiui ir tapo bendrais paveldėtojais su Kristumi. Apie juos Paulius rašė: „Jei esame vaikai, tai ir paveldėtojai, Dievo paveldėtojai ir bendri paveldėtojai su Kristumi, jei tik su Juo kenčiame, kad ir kartu būtume pašlovinti.“ „Jei esate Kristaus, tai esate Abraomo palikuonys ir paveldėtojai pagal pažadą.“ Romiečiams 8:17; Galatams 3:29

Dievo paguoda

Tie, kurie siekia patekti į pirmųjų vaisių klasę, buvo paskatinti šiam veiksmui daugybe brangių Dievo pažadų. „Jei mes mirėme su Kristumi, tikime, kad ir gyvensime su juo, žinodami, kad Kristus, prisikėlęs iš mirusiųjų, daugiau nemiršta; mirtis nebeturi valdžios virš jo.“ (Romiečiams 6:8,9). Tai dar vienas Dangiškojo Tėvo galingos jėgos pavyzdys. Ši jėga, susijusi su mūsų Viešpaties Jėzaus prisikėlimu, sustiprina mus prieš kiekvieną priešą „“ puolimą. Ji pakeičia baimę drąsa ir suteikia naujų jėgų pavargusiems. Tačiau tuo pačiu metu Dievo jėga neizoluoja mūsų nuo būtinų išbandymų ir patirčių, nei apsaugo nuo kančių dėl teisumo. (1 Petro 4:12-16). Atvirkščiai, ji padeda mums laukti Viešpaties ir kantriai ištverti iki galo. Mato 24:13

Tai iš tiesų yra palaiminta viltis ir paveldėjimas visų Dievo tautos narių, kurie trokšta toliau eiti mūsų brangiojo Viešpaties Jėzaus pėdomis. Jie buvo užantspauduoti „šventąja pažadėta Dvasia“, kuri Dievo Žodžiu ir apvaizda liudija, kad jie yra „priimti į mylimąjį“ (Efeziečiams 1:13,6). Branginkime šiuos pažadus: „Visi, kuriuos veda Dievo Dvasia, yra Dievo sūnūs. Jūs ne gavote vergijos dvasią, kad vėl bijotumėte, bet gavote įvaikinimo Dvasią, kuria

šaukiame: „Abba, Tėve“. Pats Dvasia liudija mūsų dvasiai, kad mes esame Dievo vaikai.“ „Mylimieji, dabar mes esame Dievo sūnūs, ir dar neatsiskleidė, kuo būsim; bet žinome, kad, kai Jis pasirodys, būsim panašūs į Jį, nes matysime Jį tokį, koks Jis yra.“ Romiečiams 8:14–16; 1 Jono 3:2

Pirmųjų vaisių, Kristaus klasės galvos ir kūno, prisikėlimas iš mirusiųjų yra tik pirmasis etapas, vykdamas pažadą apie ateities gyvenimą žmonijai per mirusiųjų prisikėlimą. Dieviškasis pažadas yra toks: „bus mirusiųjų prisikėlimas, tiek teisiųjų, tiek neteisiųjų“ (Apaštalų darbai 24:15). Kristus „nugalės visą viešpatavimą, valdžią ir galią“, kad mokytų visus žmones teisumo, tiesos ir meilės. „Jis turi viešpatauti, kol visus priešus padės po savo kojomis. Paskutinis priešas, kuris bus sunaikintas, yra mirtis.“ 1 Korintiečiams 15:24-26

Vėl atsistojimas – atsigavimas

Biblijoje žodis „prisikėlimas“ randamas tik Naujajame Testamente. Tai yra graikų žodžio anastasis vertimas, kuris reiškia „atsistojimą“, „atsigavimą“, „pakėlimą“. Kiti graikų kalbos žodžiai vartojami, kai kalbama apie laikiną tų, kurie buvo stebuklingai pažadinti iš mirties, bet vėliau vėl mirė, pažadinimą. Taip buvo su Lozorius ir kitų pažadinimu, kur nei graikų kalbos žodis „anastasis“, nei jo atitikmuo anglų kalboje „resurrection“ nėra vartojami. Žr. Jono 12:1.

Mūsų Viešpaties duota „išpirka už visus“ užtikrina visiems galimybę visiško prisikėlimo [anastasis] (1 Timotiejaus 2:5, 6). Apibrėžti prisikėlimą kaip reiškiantį tik trumpą gyvenimo atgijimą, po kurio vėl mirštama, reikštų apriboti Dievo galią, taip pat ir Jo planą žmonijai. Tikroji šio žodžio reikšmė apima mintį apie

visišką visko, kas buvo prarasta, atkūrimą. Žmonija prarado žmogiškąjį tobulumą ir pateko į žemyn vedančią spiralę, kuri vedė prie moralinio nuosmukio, ligų, skausmo ir galiausiai mirties. Mūsų Viešpats Jėzus mirė, kad atgautų viską, kas buvo prarasta, todėl prisikėlimo pažadas yra pažadas atkurti tai, kas buvo prarasta ir vėliau išpirkta. Luko 19:10

Norėdami įvertinti visą žodžio „anastasis“, kuris reiškia atkūrimą arba prisikėlimą, jėgą, turime prisiminti, kaip giliai žmogus nukrito. Visiškas atkūrimas, kurį žmonijai užtikrino jų Atpirkėjas, bus visiškas ir pilnas visko, kas buvo prarasta, atgavimas. Žinoma, buvo prarasta gyvybė, bet kartu su ja – ir visa ją lydėjusi degradacija – protinė, moralinė ir fizinė – pasiekusi kulminaciją visišku išnykimu, tai yra mirtimi. Dėl savanoriškos aukos ir vėlesnio pasaulio Gelbėtojo, mūsų Viešpaties Jėzaus, prisikėlimo, visi norintieji ir paklusnūs žmonių šeimos nariai, esant teisingam Kristaus klasės, galvos ir kūno, valdymui, Mesijo karalystės metu galės džiaugtis visišku „ “ – pakilimu į didingas tobulumo aukštumas ir į Dievo atvaizdą bei panašumą.

Grįžimas į tobulumą

Tūkstantmetė Kristaus karalystė taps prisikėlimo diena visai žmonijai (Apreiškimo 20:4, 6). Tačiau žmonija nebus priversta pasiekti to didingo dvasinio ir moralinio tobulumo, kuris Kristuje prieinamas visiems. Kai mirusieji prisikels iš kapų, jie turės bendradarbiauti ir dalyvauti veikloje, susijusioje su jų pačių prisikėlimu į tobulumą. Kape nebuvo galimybės to daryti. Kaip mums sako Raštai: „Ką tik tavo ranka randa daryti, daryk tai iš visų jėgų; nes kape, kur tu eini, nėra nei darbo, nei sumanymo, nei žinių, nei išminties“ „Nes mirtyje nėra tavęs prisiminimo: kas kape tau padėkos?“ Ekleziasto 9:10; Psalmių 6:5

Jono 5:28, 29 skaitome: „Ateina valanda, kai visi, esantys kapuose, išgirs jo [Jėzaus] balsą ir išeis: tie, kurie darė gera, – į gyvenimo prisikėlimą, o tie, kurie darė pikta, – į teismo prisikėlimą.“ Koks palaimintas patvirtinimas, kad visi, esantys kapuose, bus pažadinti mirusiųjų prisikėlime. Bus dvi klasės, kurios bus pažadintos, ir skirtingomis sąlygomis. Kaip jau nurodėme, tie visiškai pašvęstieji, kurie ištikimi iki mirties, išeis iš mirties į tobulą, dangišką gyvenimą. Jie gaus dieviškąją prigimtį, kuriai mirtis nebeturės jokios galios ar kontrolės. Apreiškimo 2:10; 2 Petro 1:4

Likusi žmonijos dalis bus pažadinta teismui, arba išbandymo laikotarpiui, kurio metu jie turės galimybę visiškai prisikelti ir atsigauti nuo nuodėmės bei mirties. Jie privalės laikytis tūkstantmečio teismo dienos nurodymų. Jie turės geriausias sąlygas pažinti Dangiškąjį Tėvą per Kristaus, galvos ir kūno, vedimą. Pranašas rašė: „Dykuma ir vieniša vieta džiaugsis dėl jų; ir dykuma džiūgaus ir žydės kaip rožė. ... Tada atsivers aklujų akys, ir atsivers kurčiųjų ausys. ... Ir ten bus greitkelis, ir kelias, ir jis bus vadinamas Šventumo keliu; ... Ir Viešpaties išpirktieji sugrįš ir ateis į Sioną su giesmėmis ir amžina džiaugsmu ant savo galvų: jie gaus džiaugsmą ir linksmumą, o sielvartas ir dejonės pabėgs.“ Izaijas 35:1, 5, 8, 10

Ši nuostabi Šventojo Rašto ištrauka atskleidžia, kaip žemė bus atkurta iki to tobulumo, kurį Dievas jai numatė. Žemė vėl taps džiaugsmingu namu ir nuostabiu rojumi žmonijai. Mesijo karalystė ne tik pakels žmoniją, bet ir atneš tobulumo palaiminimus žemėje. Dievas numatė visus savo plano poreikius ir pasirūpins visais savo žmogiškosios kūrinijos poreikiais. Jis pažadėjo išgelbėti žmoniją iš Šėtono

galios ir jo akis apakinančios įtakos. Apreiškimo 20:1-3

Kristaus karalystės palaiminimai galiausiai atvers akis akliesiems, tiek fiziškai, tiek simboliškai. Visas nežinojimas, prietarai ir prietarai bus pašalinti. Visi įgys tikslų žinojimą apie Tiesą, susijusią su dieviškuoju charakteriu ir savybėmis, ypač su Dievo meile. Todėl tikrasis Viešpaties pažinimas užpildys visą žemę „kaip vandenys dengia jūrą“. (Izaijo 11:9). Ne tik žmonių kūnai bus išgydyti, bet ir jų protas bei širdys bus panašiai išlaisvinti iš nuodėmės vergijos. Tai yra Mesijo karalystės tikslas ir didis darbas. Įkūrus karalystę, taikos, džiaugsmo ir gyvenimo palaiminimai pradės tekėti visiems žmonėms. Džiaugiamės, kad Dievas turi planą visam pasauliui, kuris apima visų dalykų, atskyrusių žmoniją nuo Jo meilės, pabaigą. „Jie nebesimokys vienas kito, nei vienas kito brolio, sakydami: ‚Pažink Viešpatį‘, nes visi mane pažins, nuo mažiausio iki didžiausio.“ Hebrajams 8:11

Apreiškimo knygos autorius Jonas regėjo šias sąlygas vizijoje ir tarė: „Aš pamačiau naują dangų ir naują žemę, nes pirmasis dangus ir pirmoji žemė praėjo, ir jūros nebebuvo. Ir aš, Jonas, mačiau šventąjį miestą, naująjį Jeruzalę, nusileidžiančią iš dangaus nuo Dievo, paruoštą kaip nuotaka, pasipuošusi savo vyrui. Ir aš išgirdau galingą balsą iš dangaus, sakantį: „Štai, Dievo palapinė yra su žmonėmis, ir Jis gyvens su jais, ir jie bus Jo tauta, ir pats Dievas bus su jais ir bus jų Dievas. Ir Dievas nušluos visas ašaras nuo jų akių; ir nebebus mirties, nei liūdesio, nei verksmo, nei skausmo: nes ankstesnieji dalykai praėjo. Ir tas, kuris sėdėjo sosto, tarė: „Štai, aš darau viską nauja.“ Ir jis man tarė: „Rašyk, nes šie žodžiai yra tikri ir ištikimi.“ Apreiškimo 21:1-5

Žmonija vėl viešpataus žemėje ir galės gyventi taikoje ir džiaugsme amžinai. Visi bus iki galo išmokę pamokas, pagrįstas Jėzaus žodžiais, kuris sakė: „Mylėk Viešpatį, savo Dievą, visa savo širdimi, visa savo siela, visu savo protu ir visomis savo jėgomis. ... Mylėk savo artimą kaip save patį.“ Morkaus 12:30, 31

Meilė yra pagrindinė malonė, kurią žmonija turės išmokti ir įgyvendinti. „Meilė yra Dievo įstatymo išpildymas“ (Romiečiams 13:10). Visi, kurie nori amžinai gyventi tobulame pasaulyje, turės pasiekti šią meilę. Šis charakterio bruožas, kurį Dievo įstatymas nustato kaip gyvenimo sąlygą, yra tobula meilė. Galiausiai šis įstatymas turi valdyti visas Dievo protingas būtybes, kurios gaus amžinąjį gyvenimą. Kai žmogus bus visiškai atkurtas pagal Dievo atvaizdą, kiekvienas žmogus mylės Jį, Jo mylimąjį Sūnų ir visą žmonijos brolystę.

Lazaro mirties metu Jėzus stengėsi paguosti jo gedinčią seserį Mortą. „Jėzus jai tarė: ‚Tavo brolis prisikels.‘ Morta jam atsakė: ‚Žinau, kad jis prisikels per prisikėlimą paskutinę dieną.‘ Jėzus jai tarė: ‚Aš esu prisikėlimas ir gyvenimas; kas tiki mane, tas, nors ir mirtų, gyvens; ir kas gyvena ir tiki mane, tas niekada nemirs.‘“ (Jono 11:23–26). Su viltimi laukiame to laiko, kai šie nuoširdūs žodžiai visiškai išsipildys kiekvienam žmogui visoje žemėje.